

Ziet dan, wat wij van deze onderwijzing hebben te onthouden. En wanneer wij tegenwoordig zien, dat sommigen zich vroolijk maken en spotten, anderen zich in trots en aanmatiging verheffen en meenen door hunne gerechtigheid aan God genoegdoening te geven, dat wij dan zulke lasteringen verzaken en in waar geloof en berouw onzen Heere Jezus Christus zoeken, en dat al onze genegenheid zij om ons bij Hem te komen voegen, wanneer wij gevoelen, dat wij alzoo met dezen ondragelijken last bezwaard zijn.

Jesaja 53:7-8

Hij is gekastijd en geslagen, maar Hij heeft Zijnen mond niet open gedaan; Hij is ter dood geleid als een schaap, en als een lam voor het aangezicht van dien die het scheert; Hij is stemmeloos geweest en heeft Zijn mond niet opengedaan.

Hij is uit den angst en uit het gericht weggenomen en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Hij is afgesneden uit het land der levenden en heeft de plagen verdragen, die over mijn volk moesten komen ¹⁾).

Nadat de profeet ons heeft verklaard, dat wij, ieder op zichzelf en op zijn eigen zonden moeten zien, om begeerte te krijgen naar den dood en het lijden van onzen Heere Jezus Christus, voegt hij er nu bij, dat hetgeen Hij heeft geleden, niet gedwongen geschiedde, maar met vrijen wil. Wij zouden ook, was dat niet het geval, niet gerechtvaardigd zijn en de verzoening tusschen God en ons zou niet tot stand zijn gekomen, als Jezus Christus onze overtredingen niet door Zijne gehoorzaamheid weer had goed gemaakt. Als dus de dood van Gods Zoon gedwongen was geweest, en Hij er Zich niet vrijwillig aan onderworpen had, was het niet een offer geweest om onze zonden uit te wisschen. Paulus brengt ons daar ook bij, wanneer hij zegt, dat onze weerspannigheid te niet gedaan is door de gehoorzaamheid van éénen mensch. Wat is de oorzaak geweest, die ons God tot een vijand maakt — en Hij is het nu nog — dan dat wij zonder ophouden Hem beleedigen? Hij heeft ons geschapen om Zich rustig in ons te verblijden. Maar wanneer wij weigeren Zijn juk te dragen, moet Hij ons verfoeien, en ons, en dat met recht, niet als Zijne schepselen erkennen.

Ziet dan, waarom gezegd wordt, dat onze Heere Jezus Christus

¹⁾ Calv. Opera, XXXV, 636—648.

niet slechts gekastijd is geworden om onze zonden en ongerechtigheden, maar dat Hij Zijn mond niet heeft open gedaan, en er bij Hem geen tegenspraak is geweest; maar wetend, dat Hij daartoe bestemd was en dat zóó de eeuwige Raad van God Zijn Vader was, heeft Hij Zich gehoorzaam betoond tot in den dood. Wanneer wij dus nog beter de kracht van den dood en het lijden van Gods Zoon willen gevoelen, laat dan een ieder overwegen, op hoeveel manieren Hij den wil van God en Zijne gerechtigheid weerstaan heeft. Wij zullen dan bevinden, dat wij zonder ophouden Hem den oorlog aandoen, als wilden we Hem opzettelijk vertoornen. Het moet ons dan geenszins verbazen, dat wij zulk een middel noodig hebben, nl. dat Gods Zoon, om de herinnering aan al onze wederspannigheden te begraven, Zich gehoorzaam zou overgeven in onze plaats. Weliswaar heeft Jezus Christus voor Pilatus, Zijn rechter, gesproken. Maar dat geschiedde niet om aan den dood te ontkomen, veeleer heeft Hij Zich daarmee aangeboden, en zelfs heeft Hij geen gelegenheid willen aangrijpen om vrijgesproken te worden, aangezien Hij in onzen naam moest veroordeeld worden.

Het is dus niet zonder oorzaak geweest, dat de profeet zegt, dat Hij als een stommeling is geweest, en vergelijkt hij Hem ook met een schaap of met een lam; want wanneer men ons spreekt van den dood en het lijden van onzen Heere Jezus Christus, moeten we die nemen als een offerande, waardoor God is verzoend, aangezien de zonden (gelijk wij hierboven hebben aangetoond) niet kunnen teniet gedaan worden voor God dan door zoodanig middel. En inderdaad, wanneer de menschen onder de Wet vergeving hunner zonden wilden vragen, moest altijd het offer daarbij worden gevoegd. Zij konden geen enkele vergoeding aanbrenge, maar God heeft hun verklaard, dat het genoeg was, zoo zij zich grondten op de belofte, welke hun van den Verlosser was gegeven. Alzoo dan, opdat de Joden zouden verstaan, dat Jezus Christus alles moest vervullen, wat voor dien tijd was afgeschaduwd in de Wet, wordt Hem nadrukkelijk de naam lam gegeven, en onder één categorie heeft de profeet alles begrepen, als zeide hij, dat Jezus Christus in Zijn dood en lijden, vooreerst al onze ongerechtigheden zou te niet doen, aangezien Hij Zich aan den wil van God Zijn Vader zou onderwerpen, en dan in de tweede plaats, dat Hij als een lam zou geofferd worden, opdat door de vergieting van Zijn bloed al onze vlekken gewasschen en gereinigd zouden worden. Wanneer wij dan nu beschuldigd worden van zooveel zonden die

wij bedrijven, en dat wij den toorn Gods zullen moeten gevoelen, laten wij dan altijd onze toevlucht hebben bij hetgeen ons hier wordt voorgehouden, nl. dat onze Heere Jezus Christus, niet zonder oorzaak, niet heeft willen tegenspreken, hoewel de smarten die Hij verduurde, den hoogsten graad bereikten, en dat Hij, hoewel God over Hem deed komen alle gestrengheid, toch rustig het alles heeft verdragen, opdat wij door deze gehoorzaamheid zouden worden verzoend.

Intusschen worden wij hier ook opgewekt om aan Zijn voorbeeld gelijkvormig te worden. Niet dat wij in alle volkomenheid ons voor God kunnen verootmoedigen, maar toch moeten wij er naar streven. Ik bedoel, dat, wanneer het Gode zal behagen ons te kastijden en wij zullen groote hardheid in Zijn hand merken, zoodat het ons zal voorkomen dat wij al te zeer werden verdrukt, dan moeten wij desniettemin stil zijn, en belijden, dat God rechtvaardig en billijk is, en men hoore geen murmureering in onzen mond; maar dat wij veeleer God verheerlijken door te zwijgen, en dat als arme zondaren, die overtuigd zijn van hunne misdaden en die geen tegenredenen hebben. Zoo past dan ook de heilige Petrus deze uitspraak toe, nl. dat wij, wanneer wij door de hand Gods geslagen worden, ja zelfs vervolgd worden door de hand der menschen, niet aflaten zullen, geduldig de beledigingen welke men ons aandoet, te verdragen, verstaande, dat God ons wil beproeven, of wel, dat Hij ons voor onze zonden wil straffen. En laten wij toezien, dat wij niet met allerlei nietswaardige verontschuldigungen aankomen, zooals velen doen, die hun zwakheid naar voren brengen, en dat zij maar al te krachteloos zijn, en zich niet rustig kunnen houden, terwijl God hen bezwaart met groote angsten. Zoo moeten wij dus den Zoon Gods gelijkvormig worden, want dat is onze spiegel en voorbeeld; niet (zooals ik al gezegd heb), dat er een gelijke kracht kan zijn, maar ook al kunnen wij Hem niet op zij streven, dat wij er toch naar staan. En overigens zien wij, dat David, hoewel hij een zwak mensch was, gelijk wij zijn, toch zonder onderlaten deze leer heeft beoefend, gelijk hij eenerzijds zegt: Heere, omdat ik weet, dat Uwe hand zoo zwaar op mij drukt, heb ik gezwegen; en op een andere plaats: Welaan, omdat aan de vijanden de vrije teugel gelaten is, heb ik rustig de beledigingen en smadingen, die zij mij hebben aangedaan, verdragen.

Ziedaar dus, wat wij van deze uitspraak hebben te onthouden, nl. dat, gelijk Gods Zoon stemmeloos is geweest om Gode eer te geven

en niet tegengesproken heeft noch tegenredenen gebruikt in al Zijne smarten, ook wij verdragen zullen, dat God ons kastijdt, wanneer het Hem zal goeddunken, of wel onze gehoorzaamheid beproeft, door aan de boizen den vrijen teugel te laten, opdat zij ons vervolgen.

Nu is het onmogelijk, daarnaar te streven, totdat wij deze leering voor stellig aannemen, dat, als onze Heere Jezus Christus voor God Zijn Vader en voor de menschen gezwezen heeft, Hij daardoor onze schulden en weerspannigheden weer goed gemaakt heeft. Verder, wanneer ons gezegd wordt, dat Hij, door te zwijgen, gerechtigheid voor ons heeft verworven, zoo zien wij, dat zulk zwijgen tevens deze weldaad meebrengt, dat het geschied is om onze zaak te verdedigen, en dat Hij nu onze Voorspraak voor God is, Die altijd Zijn mond openen kan, d.w.z. met Zijn tusschentreding gereed is om al de zonden, die wij hebben bedreven, te genezen. Want voor zooveel Hij verdragen heeft, dat men Hem vervolgde tot den einde toe, zonder dat Hij antwoordde, heeft Hij die bediening verworven, dat, als wij in ons geweten voor God overtuigd zijn en schuld moeten belijden en geen tegenrede hebben om ons te verontschuldigen, wij desniettemin door Hem zullen verdedigd worden, en dat God ons voor onschuldig zal houden, aangezien onze schulden door Hem weer goed gemaakt zijn. Ziedaar dus, aan welken kant wij moeten beginnen, en dan zullen wij te beteren moed hebben en te beter gezind zijn om te zwijgen, als wij zoo door Gods hand worden bedroefd.

Bovendien voegt de profeet er aan toe, dat Hij uit angst of gevangenis (want die strekking heeft dit woord) en gericht is opgenomen. Sommigen verklaren dit zoo, als ware Jezus Christus aan den dood ontruikt door een plotselinge gewelddaad. Maar veeleer wordt ons hier gezegd, dat Hij door den dood niet overwonnen is, maar door de kracht Gods Zijns Vader weer opgewekt is. Het is reeds veel, dat wij weten, dat onze Heere Jezus Christus geleden heeft voor onze zaligheid, en dat wij, wanneer wij ons leven onderzocht hebben, gevoelen, zonder zulk een heilmiddel verdoemd en verloren te zijn. Maar als nog slechts gesproken werd van den dood en het lijden van Gods Zoon, zouden wij altijd in twijfel en bekommernis zijn. Want hoe zouden wij kunnen hopen, dat Hij ons het leven gaf, aangezien Hij in den dood was ondergegaan? Wij zouden geen goddelijke of hemelsche kracht bemerken, zonder welke wij niet tot een vast vertrouwen in Hem kunnen geraken; wij zouden daar slechts zwakheid zien, die ons zou ontzetten.

Heelemaal dus overeenkomstig hetgeen de profeet hierboven heeft gezegd over de vrucht, welke ons de dood en het lijden van onzen Heere Jezus Christus aanbrengt, voegt hij er nu aan toe, dat zulks geschiedt, aangezien Hij zal verhoogd worden door de kracht van God Zijn Vader. Hij is dus (zegt hij) opgenomen uit angst en gericht. En hoewel Hij veroordeeld is geworden, beteekende dat niet, dat God Hem aan den nood heeft overgelaten, maar Hij is verhoogd om een soevereine heerschappij te hebben en over alle schepselen te regeeren. Dit is het, wat Paulus ons ook aantoonst in Rom. 1, als hij zegt, dat Hij in Zijn opstanding als Zoon Gods openbaar geworden is. Want als wij Jezus Christus slechts in Zijn leven beschouwen, gelijk Hij hier beneden onder de menschen verkeerd heeft, en vervolgens in Zijn dood, zullen wij in Hem niet vinden, wat voor onze zaligheid vereischt wordt. Weliswaar waren de wonderen die Hij gedaan heeft, de leer die Hij gepredikt heeft, de andere teekenen die Hij getoond heeft, wel genoegzaam om Hem als Gods Zoon openbaar te maken, zeker als wij niet zoo zwak van geloof waren. Maar wij zouden altijd nog verlegen en in verlagenheid blijven, als Jezus Christus Zich slechts aan ons vertoonde als een gewoon en zelfs veracht mensch, en wij Hem verder zagen als onderworpen aan dezen vervloekten en zoo smadelijken dood. Maar wanneer wij van Zijn dood gaan tot Zijn opstanding, ziet, dan weten wij, dat onze Heere Jezus Christus voor ons de overwinning verworven heeft. En dit is het, wat de heilige Paulus op een andere plaats zegt in II Cor., nl. dat, al is Hij in de zwakheid des vleesch gesproken, Hij toch opgewekt is door de kracht Gods Zijns Vaders. Alzoo strekt de orde, welke de profeet hier volgt, tot dit doel, dat wij niet zullen twifelen, of onze Heere Jezus Christus heeft het leven in Zijne hand, en Hij is er heer en meester over, aangezien dit in Zijn persoon aan 't licht getreden is.

Verstaan wij het dan, dat de Zoon van God voor ons vernietigd is, en weten we tevens, dat Hij niet van Zijne mogendheid ontbloot is, en dat wij daarvan, al heeft Hij ze voor een weinig tijds verborgen gehouden, een stellig getuigenis hebben gehad in Zijne opstanding. Zoo is er dan ook geen verontschuldiging meer, wanneer wij ons vertrouwen niet volledig op Hem stellen en niet dapperlijk den duivel en de zonde tegenstaan, aangezien Jezus Christus daarover heeft getriumfeerd en Gods hand Hem heeft geschraagd om Hem uit angsten weg te nemen, en dat Hij zelfs daaruit verhoogd is om stedehouder te zijn van God Zijn Vader, en (zooals ik al gezegd heb)

een souvereine heerschappij te hebben over de wereld. Dat is het dus in hoofdzaak, wat we hebben te onthouden, wanneer gezegd wordt, dat Hij uit gevangenis en gericht is verhoogd geworden.

Nu moest onze Heere Jezus Christus wel eerst afdalen in de diepte, eer Hij verhoogd kon worden tot de glorie der hemelen. Want als Hij alleen in Zijn Majesteit verschenen was, hoe zouden wij vandaag verzekerd kunnen zijn, dat onze zonden ons vergeven zijn? Wij zouden wel Gods Zoon zien, Die de fontein des levens is, maar Hij zou als van ons gescheiden zijn, en wij zouden niets met Hem gemeen hebben, Wij zouden niet kunnen naderen. Wij zouden voortaan altijd oorzaak hebben om te wanhopen, aangezien wij schuldig zijn aan ontallijke zonden. Maar was onze Heere Jezus Christus in de diepte nedergedaald zonder tot in de hemelen verhoogd te worden, wat zou het dan nog zijn? Wij zouden altijd als arme bange lieden zijn en eindeloos en zonder ophouden in onrust; wij zouden in schrikkelijke kwelling verkeerden, ziende dat Gods toorn altijd over ons zou zijn. Maar wanneer allereerst gezegd wordt, dat Hij veroordeeld is en vreeselijke angsten doorstaan heeft, opdat wij ervan bevrijd zouden worden, en, vrede bij God hebbend (zooals daarover gister gehandeld werd) nu zouden weten, dat Hij ons liefheeft, ons goedgunstig is en ons in genade aanneemt; wanneer wij dan verder weten, dat Jezus Christus daaruit verhoogd is, dan kunnen wij hieruit besluiten, dat dit geweest is om ons tot Zich te trekken, opdat wij deelen zouden in de heerlijkheid, welke Hem door God Zijn Vader gegeven is.

Verder moeten wij letten, op hetgeen de profeet er aan toevoegt: **W i e z a l Z i j n l e e f t i j d u i t s p r e k e n ?** Want daardoor heeft Hij willen aantoonen, dat dus de opstanding van Jezus Christus tot in eeuwigheid haar werking en kracht behoudt, en dat het niet iets voor een tijd geweest is, dat voorbijgaat en weldra verdwijnt. En dit is nog zeer noodig. Want sommigen hebben dezen leeftijd laten slaan op de eeuwige generatie van onzen Heere Jezus Christus, aangezien Hij door God Zijn Vader gegenereerd wordt van alle eeuwigheid. Anderen hebben in alle richtingen de woorden van den profeet verwrongen. Maar wanneer op alles nauw gelet wordt, is er geen twijfel, of hij heeft willen aantoonen, dat de hoge plaats, welke aan Jezus Christus gegeven is, niet voor Hem persoonlijk geweest is; dat het verder niet slechts voor een dag geweest is, maar dat Hij duurzaam leven heeft verworven; gelijk Paulus zegt, dat Hij der zonde eenmaal gestorven is, maar dat Hij nu Gode leeft

en nimmermeer zal sterven. Daardoor verklaart hij ons, dat het door onzen Heere Jezus gebrachte offer ons genoeg moet zijn, omdat Hij daardoor ons volkomenlijk heeft geheiligd. Het was dan ook niet noodig, dat de Zoon van God meerdere malen leed, maar, wijl Hij in Zich deze kracht heeft gehad, dat Hij op eenmaal al onze ongerechtigheden kon uitwischen, zoo moeten wij vrijmoedig onze toevlucht nemen tot Zijn dood en lijden, en niet twijfelen, of altijd ligt hierin deze kracht om ons met God te verzoenen.

Nu is het leven, waarin onze Heere Jezus Christus is ingegaan, waarlijk hemelsch. Want Hij heeft een volmaakt staat, anders kan niet worden gezegd. En wanneer Paulus zegt, dat Hij Gode leeft, is dit omdat Hij nu ontslagen is van al onze ellenden en van de positie, welke Hij reeds vóór sterfelijk mensch te worden, ingenomen had. Jezus Christus heeft dan dat alles afgelegd en is nu afgescheiden van alle menselijke zwakheden, zekerlijk, opdat wij het gelijke mogen verwachten in ons die Zijne leden zijn.

Merken wij alzoo in de eerste plaats op, dat de profeet hier heeft verklaard, dat onze Heere Jezus Christus niet opgestaan is om ooit weer aan sterven onderworpen te worden, maar dat Hij een duurzaam leven heeft verworven. En in de tweede plaats, dat zulks niet alleen voor Hem persoonlijk geweest is maar voor heel Zijn Kerk. Wanneer zoo ook in den Psalm gezegd wordt, dat God opgevaren is en buit op Zijn vijanden heeft behaald, is dit om aan te toonen, dat, als onze Heere Jezus na Zijn dood is verhoogd geworden, zulks alles ten nutte en ter zaligheid van heel de Kerk gekomen is. Dat Hij dus Satan en zonde overwonnen heeft, is geweest, opdat wij ervan bevrijd worden en ons verlustigen in de vrucht van zulk een overwinning en daarin onze zegepraal mogen vieren.

Ziedaar in hoofdzaak, wat wij van deze tekstwoorden hebben te onthouden. Het dient alles, opdat wij het goed te onzen nutte zouden weten toe te passen. Wanneer er dus gezegd wordt, dat de Zoon van God uit angst en gericht verhoogd is, leeren wij dan daaruit, als wij bekommerd zijn door een of ander verdriet, Jezus Christus voor oogen te stellen, wetend dat Hij dat pad ook gegaan is, en dat God Zijn Vader Hem de hand heeft gereikt, opdat Hij niet ten onder ging, en dat zulks geweest is in onzen naam. Zoo hebben wij dus het middel om uit onze angsten uit te komen, nl. Jezus Christus te bezitten als Hoofd en Zijn voetstappen te volgen, aangezien alles, wat aan Hem als ons Hoofd voltrokken is,

ons toebehoort, en de uitwerking in een iegelijk die gelooft, zich zal openbaren. En wanneer gesproken wordt van Zijn leeftijd, is zulks, opdat wij zouden verstaan, dat Hij de kracht bezit om Zijn Kerk tot het einde toe in stand te houden, want Hij wil van Zijn lichaam niet gescheiden worden. Weliswaar is Zijn positie heel verschillend van de onze, zoolang wij niet uit deze wereld uitgenomen zijn. Maar al is dit zoo, Hij is altijd de Eerstgeborene uit de dooden, Hij is de eersteling dergenen, die moeten opstaan. Verstaan wij dan, aangezien de Zoon van God niet slechts in Zijn Wezen en in Zijn goddelijke Majesteit, maar ook in Zijn vleesch en in Zijn menselijke natuur onsterfelijk is, dat zulks is, opdat de Kerk altijd in deze wereld bewaard zal worden en nooit ondergaan.

Wij moeten dus verzekerd zijn van den blijvenden stand der Kerk, als wij gefundeerd zijn op deze uitspraak. Weliswaar zullen wij groote beroerten aanschouwen en zal het dikwijls lijken, dat Gods Kerk moet ondergaan, want er behoeft maar één storm op te steken, of de golven zullen zóó groot en vreeselijk zijn, dat men zal zeggen: Het is gedaan, alles is verloren. En wij zien het bij ervaring. Welk blijk is er, dat Gods Kerk gehandhaafd zal worden, als zij dus van alle kanten aangevallen wordt? Wanneer er zoovele aanvallen zijn, lijkt het dan niet, dat zij heelemaal moet neergeworpen worden? Maar desniettemin, wij moeten bij ons Hoofd komen. En aangezien de leeftijd van onzen Heere Jezus Christus geenszins eindigt en er geen verandering in komt, die Hem verhindert, altijd Zijn oplettendheid te geven aan de bewaring Zijner Kerk, zoo kunnen wij desniettemin zeker zijn, ook al komen er nog veel groter en geweldiger verzoeken dan er al zijn.

En niet alleen op heel de gemeenschap der geloovigen moet dit toegepast worden, maar ook op een ieder van ons. Dat wij dan weten en wel overtuigd zijn, ook al is ons leven slechts een ademtucht, en moeten we elke minuut bereid zijn te verdwijnen, dat wij toch een duurzaam leven hebben, wijl wij lidmaten zijn van onzen Heere Jezus Christus. En voorts, laten wij meteen leeren, door deze wereld door te trekken, aangezien het zoo staat, dat niet dit ons leven is, hetwelk wij tegenwoordig genieten, maar een doortocht is, waardoor wij snel loopen moeten, totdat wij de rust onzer erfenis bereiken. Ziet dan, hoe wij, hopen op het eeuwige leven, dit alles, dat niets dan een schaduw is, moeten loslaten, en hoe onze zinnen niet moeten ingewikkeld zijn in alles, wat voor oogen is en ons in deze wereld zou kunnen doen toeven. Want zeker scheiden allen,

die zich hierbij ophouden, daardoor zich af van Gods Zoon en maken zich onwaardig, dat zij eenig deel of aandeel hebben aan Zijne eeuwigheid. Alzoo dan, zonderen wij ons van deze wereld af, als wij met Gods Zoon verbonden willen worden.

Verder, opdat deze leer te meer kracht en geweld op ons uitoefene, roept de profeet uit — hij zegt niet slechts, dat de leeftijd van onzen Heere Jezus Christus eeuwig zal zijn, maar als een volstrekt verbijsterd man raakt hij er mee vast: *Wie zal Zijn leeftijd uitspreken?* Zoo worden wij dan vermaand, tegen alle verzoeken te strijden. En als wij soms van hier of daar bemoeilijkt worden, als wij soms, meer dan ontrust, bijkans nedergevoerd worden, zoo moeten wij toch weerstand bieden en moeite doen om onze krachten in te spannen, totdat wij komen tot hetgeen ons hier wordt voorgehouden, nl. dat de leeftijd van onzen Heere Jezus Christus niet door menschelijk verstand kan geweten noch met den mond kan uitgedrukt worden. En om dit te doen moeten wij er ook wel om denken, boven al onze gedachten uit te gaan, wanneer het er om gaat te vertrouwen op onzen Heere Jezus Christus, en Hem volgen om deelgenoot te zijn van de hemelsche erfenis, welke Hij ons heeft verworven. Er is geen sprake van, dat wij, als wij deze leer recht willen behandelen, toch bij onze eigen meening en inbeelding blijven mogen, alsof zij door praat bestreden kon worden. Wij moeten verstaan, dat ons geloof, hoewel het afhangt van het gehoor, nooit tot zekerheid zal komen, tenzij het 't getuigenis van God en van Zijn Heiligen Geest ontvangt, een getuigenis dat alles te boven gaat, wat in menschelijke taal zal kunnen uitgedrukt worden. Daarom moeten wij ons niet bij onze eigen opvattingen ophouden, om uit te maken, wat ons goed lijkt, maar weten, dat het een verwonderlijk en onbegrijpelijk geheim is, nl. dat Gods eenige Zoon Zich sterfelijk mensch gemaakt heeft en Zich aan den dood heeft onderworpen, opdat wij daarvan bevrijd zouden worden, en dat wij nu, temidden onzer zwakheden, toch niet ophouden een duurzaam leven te hebben, hetwelk wij bezitten door geloof, totdat het ons ten jongsten dage en met Zijn komst geopenbaard wordt. Ziedaar in hoofdzaak, wat wij van deze uitspraak hebben te onthouden.

Nu voegt de profeet er onmiddellijk aan toe, dat Hij afgesneden is uit het land der levenden en verdragen heeft de plagen, die over Zijn volk hadden moeten komen. Het is een bevestiging van wat wij zoo pas gezegd hebben, nl. dat de leeftijd van onzen

Heere Jezus Christus niet slechts voor Hem persoonlijk zou zijn, maar voor heel het lichaam der Kerk, waarmee Hij vereenigd is, en waarmee Hij als een onverbrekelijken band heeft. Want de profeet toont ons aan, dat hij, was dat niet zoo, zou moeten zeggen, dat de dood en het lijden van onzen Heere Jezus Christus onnut zouden zijn. Nu is het een onverdragelijke godslastering, te denken dat Gods Zoon afgekomen is naar de wereld en een zoo wreeden dood doormaakt en alzoo het oordeel Gods op Zijn hoofd neergekomen is, de straf voor onze zonden gedragen heeft en gerekend is als de grootste misdadiger van de wereld, en dat dit toch geen profijt zal brengen aan Zijne geloovigen; men zou zeggen, dat het een spel was geweest. Maar nu brengt de profeet ons daarheen, dat wij goed zullen bezien, tot welk einde en doel onze Heere Jezus zoo is getroffen en geslagen. Dat is niet bij toeval gebeurd, zooals boven verklaard is. En ook moet men niet alleen de hand der menschen en van hen, die Hem onrechtvaardig hebben gedood, opmerken, maar wij moeten ons geloofsoog omhoog heffen tot dezen Raad Gods waardoor Hij verordend had, dat Jezus Christus geofferd zou worden, om ons vergeving onzer zonden te verwerven. Naardien het dan alzoo is, moeten wij altijd tot de conclusie komen, dat Jezus Christus niet voor Zichzelf geleden heeft, maar verduurd en verdragen heeft de plagen, die wij moesten ondergaan.

Nu worden wij hier allereerst opgewekt om te komen tot kennis en onderzoek onzer zonden, als de dood en het lijden van onzen Heere Jezus ons voor oogen gebracht wordt. Weliswaar spreidt God daar de oneindige schatten Zijner goedheid uit, zooals inderdaad Paulus, als hij behandeld heeft, dat wij gerechtvaardigd zijn door onzen Heere Jezus Christus en, rustend op Zijn dood en lijden, nu vrijmoedig ons vóór God kunnen stellen en ons beroemen, dat Hij ons altijd voor lief zal nemen — zooals, zeg ik, de heilige Paulus, na deze leer behandeld te hebben, dat wij, hoewel arme zondaren zijnde, toch nooit door God zullen afgewezen worden, maar dat Hij ons verdragen zal, omdat Hij ons aanneemt in den naam van Zijn eeniggeboren Zoon, er aan toevoegt: Ik bid u, mijne broeders, bij de innerlijke bewegingen der goedheid en der barmhartigheid Gods. Daarin toont hij aan, dat wij in hetgeen Jezus Christus heeft geleden, een getuigenis hebben van de oneindige liefde Gods, alsof Hij Zijn hart voor ons bloot legde en ons voorhield de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, om ons te betuigen, hoe dierbaar wij Hem zijn, en hoe kostbaar Hem onze zielen zijn.

Maar dat mag ons evenwel niet doen inslapen, zoodat ieder zich in zijne zonden verlustigen zou. Want aangezien God Zich vol mildheid betoond heeft in den persoon van onzen Heere Jezus Christus, moeten wij anderzijds gevoelen, welke gruwelijkheid daarin ligt, dat wij vijandig tegenover Hem staan en strijden tegen Zijne gerechtigheid en Hem tot onze eigen schade beleedigen. Want de genade, welke God ons bewijst in onzen Heere Jezus Christus, moet ons altijd tot berouw brengen.

Tegenwoordig trachten de papisten valschelijk de leer te lasteren die wij prediken, nl. dat wij moeten behouden worden door de vrije goedheid Gods en onze toevlucht moeten hebben bij onzen Heere Jezus Christus, wetend dat wij dáár alle volkomenheid van gerechtigheid hebben. Ja, zeggen zij, en dus zal ieder naar eigen welgevallen mogen leven en men zal geen gewetensbezwaar hebben om God te beleedigen. Nu kunnen weliswaar die honden op zoo'n manier blaffen, omdat zij nooit gesmaakt hebben, wat vergeving der zonden is. Want deze schijnheiligen spotten compleet met God en met alle religie en hebben nooit verstaan wat het is, Gods Wet overtreden te hebben. En wij zien ook, hoe zij denken Gode genoeg te doen. Want als zij een mis gezongen hebben, gebrabbeld hebben, als zij verricht hebben grappenmakerijtjes en beuzelingetjes, zie, dan moet God tevreden gesteld zijn, net als een kind met een rammelaar. Ziet dan, hoe deze bespotters van God wel zullen kunnen lasteren, tegen de leer des Evangelies in.

Maar wanneer wij onze zonden hebben leeren kennen, en waartoe ons Gods onwaarddeerbare genade gepredikt wordt, zoo zullen wij zeker door berouw worden getroffen, en van schrik en angst doodelijk bedroefd zijn, waar wij zien, dat God tegen ons is, omdat wij Zijn toorn hebben getart. En dit is het, wat de profeet hier heeft willen zeggen, dat Jezus Christus de plagen heeft verdragen, die over ons hadden moeten komen. Hierin toont hij ons aan, dat wij nooit levendig gevoelen zullen, waartoe de dood en het lijden van onzen Heere Jezus Christus ons gebaat hebben, als wij niet binnen in ons er door getroffen zijn, dat wij onzen God beleedigd hebben en Hem tot onzen rechter en vijand gemaakt hebben, totdat wij met Hem door Zijne loutere goedheid verzoend worden. Dit wordt ons wel in de Heilige Schrift dikwijls aangetoond, maar alles komt hier op aan, dat wij onzen zin en onze studie daarop richten.

Hoe dit ook zij, wij zien, dat onze Heere Jezus Christus slechts roept die vermoeid en belast zijn. Daarmee sluit Hij allen uit, die

in hunne ongerechtigheden zijn ingeslapen, er een welgevallen in hebben, of wel zich schaamteloos wegwerpen zonder eenige vreeze Gods. Zij dan, die aldus aan alle kwaad zijn overgegeven, kunnen niet naderen tot onzen Heere Jezus Christus; dat staat vast. Want wie zal ons toegang tot Hem geven, tenzij de stem, waarmee Hij ons roept? Alzoo staat het met hen, die verblind zijn in hun trots en aanmatiging, die zichzelf doen gelooven, dat zij in zichzelf rechtvaardig zijn. Stellig is voor dezulken de deur toegesloten en kunnen zij niet hopen, dat onze Heere Jezus Christus hun eenige verlichting zal aanbrengen. En waarom? Hij zegt: Komt tot Mij. En hoe? Allen. Zoo roept Hij weliswaar iedereen, maar maakt toch onderscheid. Gij die vermoeid en belast zijt. Na al dezulken geroepen te hebben, die Zijn hulp van noode hebben, toont Hij aan, dat niemand er deel aan krijgen zal, tenzij hij vermoeid en belast zij. Wanneer wij dus onzen last gevoelen en daaronder zuchten, verstaande dat wij daaronder zouden moeten bezwijken, ziet, dan is ons de weg gebaad en geopend om tot onzen Heere Jezus Christus te komen, want Hij houdt de armen uitgebreid om ons te ontvangen. Gelijk wij ook hierna zullen zien, dat Hij gezonden is om te prediken tot hen, die gebroken zijn van hart. Op deze wijze moeten wij dus geofferd worden, opdat wij aan onzen Heere Jezus Christus gelijkvormig worden. Weliswaar is het offer, dat Hij heeft gebracht, onze volkomen hoop, d.w.z. dat wij ons niet moeten aanmatigen daarbij iets van het onze te voegen. Jezus Christus heeft daarmee volkomen zaligheid verworven, dat Hij aan God Zijn Vader geofferd is. Maar intusschen moeten wij wel bedreigd zijn door het gericht Gods, moeten wij verstaan, hoe afschuwelijk ding het is, dat wij, ellendige aardwormen, ons gaan verheffen tegen de Majesteit van Hem, Die ons heeft geschapen, en dat wij Zijne gerechtigheid schenden, aangezien wij juist in deze wereld zijn om Hem te dienen en te eeren. Dat wij dan dit levendig in ons gevoelen, om te komen tot onzen Heere Jezus Christus.

Nu zou het op het eerste gezicht wel kunnen lijken, dat de profeet hier een vreemde reden aan toegevoegd had, als hij zegt: *O m d a t H i j a f g e s n e d e n i s u i t h e t l a n d d e r l e v e n d e n.* Want daartoe, dat Jezus Christus verhoogd mocht worden en Hij nu heerscht in den hemel en op de aarde, lijkt de weg niet geschikt te zijn, nl. dat Hij eerst als afgesneden moest worden. Want Hij had vóór de schepping der wereld altijd al deze heerlijkheid gehad, waarin Hij nu is, volgens hetgeen Hij betuigd heeft in Joh. 17.

Jezus Christus heeft dus voor Zijn goddelijk Wezen niets nieuws verkregen. En nu neergestort te worden in den dood, dat is toch niet de doorgang om te komen tot het eeuwige leven; door een sterfelijk mensch veroordeeld te worden, dat is toch niet om tot Wereldrechter gesteld te worden. Maar desniettemin heeft God zoo willen handelen, boven het menscheijk verstand uit, en wij moeten hier niet met ons gevoelen aankomen, alsof wij iets konden vinden om op Zijn raad aanmerking te maken, waarvan wij weten, dat hij de oorzaak en de bron onzer zaligheid is. Maar in alle ootmoedigheid moeten wij God verheerlijken daarvoor, dat Hij gewild heeft, dat Zijn Zoon zoo werd afgesneden uit het land der levenden.

Nu spreekt de profeet nadrukkelijk zóó, als ware Jezus Christus heelemaal te niet gegaan, en heeft hij niet maar een algemeenen dood willen aangeven, maar zulk een, die Hem moest uitroeien, zoodat het was, alsof de herinnering aan Hem heelemaal was vernietigd en uitgewischt. Want hoewel alle menschen moeten sterven en in dien weg afgesneden worden uit het land der levenden, toch heeft men dit bijzonder gezien aan onzen Heere Jezus Christus, dat Zijn dood geweest is om Hem buiten het menscheim te sluiten. Want er is smaad geweest (zooals wij gezegd hebben), de vloek Gods is er geweest, en dan zijn er tevens geweest de afgronden der hel, niet alsof Jezus Christus is verzwolgen, maar toch heeft Hij tegen de angsten des doods moeten strijden.

Zoo is het dan niet zonder oorzaak, dat de profeet Hem hier voorstelt als vernietigd van onder de menschen. Maar al zij dit zoo, Hij heeft langs dezen weg, in deze natuur, welke Hij van ons aangenomen heeft, zulk een Majesteit verworven, dat Hij, hoewel heden onze broeder zijnde, toch onze Rechter blijft. Zoo spreekt Paulus er ook van, dat Hij Zich gehoorzaam overgegeven heeft tot in den dood, ja in den dood die vervloekt was. Wanneer hij zegt, dat Hij Zich gehoorzaam overgegeven heeft, merkt hij op, wat wij reeds van den profeet hebben verklaard, dat nl. hetgeen onze Heere Jezus Christus heeft verdragen, vrijwillig was. En naardien wij schuldig zijn voor God en Hem vijanden zijn, staat er, dat Jezus Christus Zich heeft onderworpen: Hij Die alle meesterschap en autoriteit bezit, heeft de gestalte eens dienstknechts aangenomen; Hij heeft de positie ingenomen van hen die onder het juk waren, zooals de heilige Paulus zegt. Ziet dan, hoe Hij in heel Zijn leven Zich gehoorzaam betoond heeft en onder de Wet heeft willen zijn. En niet alleen dit, maar hoewel Hij schrikkelijke vrees voor den dood had, zoodat

Hij bloed en water zweette en zeide: Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze zoo bittere drank van Mij weggenomen worden, zoo bedwingt Hij toch Zichzelf en zegt: Uw wil geschiede en niet Mijn wil. En nu voegt Paulus er nog aan toe, dat God Zijn Vader Hem juist dáárom verhoogd heeft en Hem een Naam heeft gegeven boven allen naam, zoodat zich heden alle knie voor Hem moet buigen.

Verstaan wij het dan, dat Jezus Christus juist in onze natuur een soevereine majesteit bezit, opdat wij in vol vertrouwen tot Hem komen. Want op welken grond is Hij Rechter over heel de wereld? Juist omdat Hij niet alleen Zich tot onzen broeder gemaakt heeft, maar Zich ons heeft aangeboden om onze Borg te zijn, en al onze ongerechtigheden heeft gedragen; Hij is gekastijd en geslagen door de hand Gods, opdat wij gevrijwaard zouden zijn tegen de slagen, die wij hebben verdiend. Om deze oorzaak is Hij nu verhoogd, opdat wij vrijmoedig tot Hem naderen. Weliswaar zullen de goddeloozen en de duivelen, al is het knarsetandend, moeten gewaarworden, dat de Zoon van God boven hen staat, want al Zijne vijanden moeten onder Zijne voeten vertreden worden. Maar wij van onzen kant moeten Hem vrijwillig eere bewijzen en ons rustig bij Hem voegen, en verstaan de Majesteit, die Hem is gegeven in Zijn menschelijke natuur, opdat wij stof zouden hebben om ons, tegen de zonde in, te beroemen.

Dat dit nu opgevat moet worden van den persoon van Jezus Christus, blijkt genoegzaam uit hetgeen Lukas meedeelt, dat de kamerling die, gekomen zijnde om in den tempel te Jeruzalem te aanbidden, dit Schriftwoord las, en Filippus ergens door den engel was weggeroepen om te gaan tot dezen man, die God zocht maar als een arme blinde, die nog geen inzicht had. En dit Schriftgedeelte is hem zóó uitgelegd, dat hij op deze enkele prediking bekeerd is tot onzen Heere Jezus Christus, en gevraagd en verkregen heeft gedoopt te worden in Zijnen Naam.

Dat moet ons wel treffen, want vooreerst worden wij vermaand, dat wij, als wij niet dadelijk met den eersten keer het rechte inzicht kunnen krijgen in de leer van onzen Heere Jezus Christus en in wat de vrucht is welke wij moeten plukken van hetgeen ons dagelijks gepredikt wordt, deswege niet moeten wanhopen, maar in de Schrift moeten zoeken wat ons onbekend is; en God zal ons de hand toesteken en medelijden met ons hebben en ons richten op het ware doel. En dan, aangezien die arme man, die zich oefende in het lezen van den Bijbel en niet wist wat die zeggen wilde, tot

onzen Heere Jezus bekeerd is— dat wij ons dan wachten in te slapen, maar veeleer navolgen hetgeen in den psalm gezegd wordt: Heden, zoo gij Mijn stemme hoort, zoo verhardt uwe harten niet.

Zoo dan, dat wij zóó smaken de leer die ons hier gepredikt wordt, dat wij heengeleid worden tot onzen Heere Jezus Christus en Hem zoo aannemen, dat wij met ware geloofsstandvastigheid Hem aanhangen; dat wij er onze winst mee doen en tot den einde toe bevestigd worden; en dat wij, na ons in waarheid verootmoedigd te hebben, ons gaan stellen voor onzen God, om Hem vergiffenis te vragen, en niettegenstaande onze onwaardigheid niet onderlaten, onze hoofden opwaarts te heffen en een ware zekerheid te vatten, dat wij in den Naam van dezen grooten Verlosser door God zullen worden aangenomen. En hoewel Hij voor een kleinen tijd is nederge worpen, moeten wij toch altijd op dit punt terugkomen, dat Hij niettemin boven de hemelen verhoogd is om ons tot Zich te trekken, gelijk Hij Zelf zegt in Johannes 12: Zoo wanneer Ik van deze aarde zal verhoogd zijn, zal Ik alle dingen tot Mij trekken.